

[Udenrigsministeren.]

vjetunionen gør imidlertid gældende, at da enhver stat suverænt har ret til at beregne sit søterritorium, er domstolen i Haag ikke kompetent til at dømme, uagtet det jo netop er dette spørgsmål, om der ikke er grænser for statens suveræne ret, og om de ikke i dette tilfælde er overskredet, domstolen skulle afgøre.

At Sovjetunionen har villet fastholde dette ubillige standpunkt, er ikke blot til stor skade for den danske og svenske fiskerbefolkning, som ernærer sig ved fiskeri i Østersøen; også rent principielt er denne holdning både beklagelig og uforståelig. Den svenske udenrigsminister Undén har fornylig i FN's plenarforsamling talt om dette spørgsmål og om Sovjetunionens nægtelse af at lade en international instans bedømme spørgsmålene omkring nedskydningen af de svenske flyvemaskiner. Han har med fuld ret fremhævet, at kravet om, at alle stater skulle være pligtige til at lade deres indbyrdes uoverensstemmelser afgøre ved voldgift, altid har spillet en dominerende rolle i fredsbevægelsen. De lande, der virkelig kunne kaldes fredselkende, gik i spidsen med afsluttelse af voldgiftstraktater. Det må derfor vække megen skuffelse, at Sovjetruslands regering, der har stillet sig bag den kommunistisk inspirerede fredspropaganda, nu vægrer sig ved i retstvister, der angår den selv, at indvilge i at lade sagen prøve ved en international instans. Det kan i det mindste ikke tages som udtryk for, at den føler sig overbevist om sit standpunkts forenelighed med folkeretten.

Situationen i Europa præges stadig stærkere af splittelse mellem øst og vest. I Tyskland er demarkationslinien, der skiller Øst- og Vesttyskland, vokset op til en mur med et affolket og afspærret område foran sig. I Østtyskland opbygges for tiden en politihær, og der foretages en masseorganisation af ungdommen. Der synes ikke, heller ikke efter de sidste dages meddelelser, at være et langt skridt til etableringen af en virkelig hærstyrke. Hele denne udvikling berører i høj grad Danmark, og det er nødvendigt for dansk politik at trænge til bunds i og forstå de problemer, som her rejser sig.

Det er ofte vanskeligt udefra at bedømme det virkelige indhold og hensigten med de tilkendegivelser, der kommer fra Rusland. Der

har fornylig været afholdt en kommunistisk partikongres i Moskva. Nogle har villet bedømme udtalelserne herfra som ønske om større forståelse mellem øst og vest; det må vi alle håbe. Kort før partikongressen fremsatte marskal Stalin den anskuelse i en artikel i tidsskriftet „Bolsjevik“, at en ny storkrig mellem de kapitalistiske lande er uundgåelig, og sekretæren i Sovjetunionens kommunistiske partis centralkomité, Malenkov, tilføjede, at en tredje verdenskrig formentlig ville få det kapitalistiske verdenssystem til at falde sammen. Sådanne udtalelser er ikke forenelige med vore ønsker, og vi tror da heller ikke her i Vesten på, at de går i opfyldelse, men deres fremsættelse er vanskeligt forenelig med den vurdering af partikongressen, som jeg lige nævnte. Der er al mulig grund til at lægge mærke til de udtalelser, der kommer fra russisk side, og være på vagt overfor forsøgene på at skabe en følelse af tryghed, der ikke vil vise sig i overensstemmelse med virkeligheden, og ikke mindst have opmærksomheden henvendt på bestræbelserne for at så mistillid mellem Atlantmagterne indbyrdes og vanskeliggøre og splitte det stadig stærkere samarbejde mellem de frie nationer.

Når Sovjetunionen taler om sin vilje til fredeligt samarbejde med alle nationer og om, at revolutionen ikke er nogen eksportvare, så vil vi gerne tro det, men vi har også ret til i stedet for ord at spørge om praktiske beviser på denne vilje. Hidtil har verden kun været vidne til den umådelige udvidelse af Sovjetunionens magtsfære, der i årene siden krigen har fundet sted både i øst og vest, således at en trediedel af jordens befolkning lever under kommunistisk styre. Vi ved alle, at det er denne vældige udvidelse i kort tid af Sovjetunionens magtsfære, der først og fremmest er årsagen til ængstelsen og spændingen i verden efter krigen.

Bestræbelserne for at udvide kommunismens indflydelse fortsættes stadig. Ved partikongressens afslutning udtalte marskal Stalin, at det kommunistiske parti i Rusland bør hjælpe sine broderpartier i udlandet i deres kamp, og at de kommunistiske partier, som endnu ikke er kommet til magten, bør have en særlig støtte. At finde eksempler på sådan støtte har vi ingen vanskelighed ved.

Den almindelige opfattelse i Vestens poli-